

1) Ὁ πικρὸς τὴν γεῦσιν Πελοπν. (Λακων.): Ἀγλύκιστα-
τα λούπινα (τὰ μήπω ἀποβαλόντα τὸν πικρὸν χυμόν).
2) Ὁ μὴ ἡδόμενος τὸν βίον Πελοπν.: Ἀδρόσιτο,
ἀγλύκιστο, τὸ δροσιὸν νὰ μὴν τὸ ἰδῆς ποτέ! (ἀρά).
Πβ. ἀγλύκαντος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκος.

ἀγλύκιστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκιστός < γλυ-
κίζω.

Ὁ μήπω γενόμενος γλυκὺς, ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκὺς:
Ἀγλύκιστο καρπούζι. Πβ. ἀγλύκιστος, ἀγλύκαντος,
ἀγλύκος.

ἀγλύκος ἐπίθ. Ἄνδρ. Δαρδαν. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) Σίφν. κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ. ἄγλ'κος Πάρ. (Λεῦκ.)
ἀγλυκὸς Θράκ. (Μάδυτ. Μυριόφ.) ἀνάγλυκος Εὐβ. (Κο-
νίστρ.) Σίφν. κ. ἀ. ἀνάγλυκους Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνέγλυ-
κος Κάρπ. Τήλ. ἀνέγλυκους Θράκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γλύκος.

1) Ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκὺς ἔνθ' ἀν.: Ἀγλυκο εἶναι τὸ
ρουζόγαλο Ἄνδρ. Ἀμα τὰ συγκολοῖς ἄγοντα τὰ σῦκα, εἶναι
ἀγλυκα Σίφν. 2) Μεταφ. ἀηδής, ἄνοστος Δαρδαν. Εὐβ.
(Κονίστρ.) Σῦρ. — Λεξ. Περίδ.: Ἀνάγλυκο ψωμί Κονίστρ.
Ὁμιλία ἀγλυκη Περίδ.

Πβ. ἀγλύκαντος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκιστος.

ἀγλυκοσάλιαστος ἐπίθ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκοσάλιαστος
< γλυκοσάλιαζω.

Ὁ ἀείποτε ἐν πικρίαις διατελῶν: Φρ. Ἀγλυκοσάλιαστο
παιδί! (ἀρά). Πβ. ἀγλυκοσάλιαστος.

ἀγλυκοσάλιστος ἐπίθ. Παξ. ἀγλυκοσάλ'στους Θεσσ.
(Ζαγορ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκοσάλιστος
< γλυκοσάλιζω.

Ὁ μηδέποτε ἡσθεὶς τὸν βίον, ὁ ἀείποτε λυπούμενος
καὶ παλαιῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀντὸς ὄλ' τὴ ζουή τ' εἶνι ἀγλυκου-
σάλ'στους (συνών. φρ. ποτέ τον δὲν ἐχάρεη) Ζαγορ.
Πβ. ἀγλυκοσάλιαστος.

***ἀγλυσία** ἡ, ἀζουσία Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀζούσιν = ἐκκλύζω.

Ἀπλυσία: Ν' ἐφαῖτσε ἀ ἀζουσία (τὸν ἐφαγεν ἡ ἀπλυσία).

ἀγλυστος ἐπίθ. Νίσυρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
ἀνάγλυστος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυστός < γλύω.

1) Ὁ μὴ ἐκλυθεὶς, ὁ μὴ διαλυθεὶς, ὁ μὴ καταστάς
ρευστός Πόντ. (Τραπ. Σάντ. Χαλδ.): Ἐύγαλαν ἀνάγλυστον
Πόντ. Τὸ παδοκίτ' ἀγλυστον ἔν' (δὲν ἔχει διαλυθῆ δι' ὕδα-
τος. παδοκίτ' = εἶδος μυζήθρας) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ θλι-
βεὶς, ὁ μὴ παθὼν ἐκ συνθλίψεως, ὁ ἔχων τὴν φυσικὴν
αὐτοῦ ὑπόστασιν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

ἀγλυστωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγλυστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτός.

Ὁ σχεδὸν ἀγλυστος, ὁ μὴ ἐντελῶς γλυσμένος, ὁ
μὴ καλῶς διαλυθεὶς.

ἀγλύτωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλύτωτός < γλυ-
τώω.

1) Αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐγλύτωσεν ἀπὸ κινδύνου τινός,
ὁ μὴ λυτρωθεὶς, ὁ μὴ ἐλευθερωθεὶς σύνθηθ. καὶ Πόντ.
(Τραπ.) 2) Ὁ μὴ περατωθεὶς, ὁ μὴ τελειωθεὶς Σύμ.
κ. ἀ.: Σπίτιν ἀγλύτωτον Σύμ.

ἀγλυφτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.)
Πόντ. (Ἀργυρόπ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγλυφτος Πόντ. (Τραπ.)
— Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυφτός < γλύφω.
Τὸ ἀγλυφτος ἤδη μεταγν.

1) Ὁ μὴ γεγλυμμένος, ὁ μὴ περιηρημένος τὸν φλοιόν,
ἐπὶ ξύλου, καρπῶν κττ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.): Τρώει τὰ μῆλα ἀγλυφτα Λακων. Τὰ πορτοκάλια δὲν
τρώγονται ἀγλυφτα αὐτόθι. Ἡ κατοίκα δὲν ἄφησε κάμμιὰ
ἐλαιὰ ἀγλυφτη (δηλονότι· πασῶν τῶν ἐλαιῶν τὸν φλοιὸν
περιέφαγε) αὐτόθι. Συνών. ἀγλούπιστος 1, ἀξεφλού-
διστος. β) Ὁ μὴ περιηρημένος, ὁ μὴ περιφωγμένος
Πελοπν. (Λακων.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀγλυφτό 'ναι τὸ χω-
ράφι-τὸ χόρτο (δὲν ἐβοσκήθη ἀκόμη) Ἀπύρανθ. γ) Ἐπὶ
ξύλου, ὁ ἀπλάνιστος, Πελοπν. (Λακων.): Ἀγλυφτες τοῖς
ἐβαλε τοῖς σανίδες γιὰ οἰκονομία. Πβ. Σχολ. εἰς Σοφοκλ. Οἶδ.
Κολ. 100 (ἐκδ. PParageorgius) «ἀσκέπαρνον δὲ τὸν ἀγλυ-
φον καὶ ἀπελέκτητον καὶ ἄξεστον, (τὸν) οὐκ εἰργασμένον».

2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἔλειξε τις Πόντ. (Ἀργυρόπ.):
Ἀφ' οὗ αἶτον τὸν πεινασμένον, ἀγλυφτον στούδ' 'κ' ἐφέκεν.
Συνών. ἀγλειφτος, ἄλειχτος.

ἀγλωσσος ἐπίθ. Πόντ. (Κεραι.) — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγλωσσοσ.

Ὁ μὴ λαλῶν, ὁ ἄναυδος Πβ. ἀγλώσσωτος. Συνών.
ἀμίλητος. Ἀντίθ. γλώσσα, γλώσσας.

ἀγλώσσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλώσσωτός
< *γλώσσώω.

Ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν. Πβ. ἀγλωσσοσ.

ἀγνὰ ἐπίρρ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνόσ.

1) Ἀγνώσ Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἀγνὰ τρώεις, ἀγνὰ πίν-νεις τῷ ἀγνήν γεναῖκαν παίρνεις.

2) Παραδόξως, ἀλλοκότως Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.): Μὴ
καλατξέι'ς ἀγνὰ (μὴ ὀμιλῇς κτλ.).

ἀγναεύω Πόντ. (Κεραι.) ἀγναύω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *anlatmak* καὶ διαλεκτ. *ağnata k.*

Ἐννοῶ, καταλαμβάνω ἔνθ' ἀν.: Ἐγνάψες ντὸ λέγω σε;
(τί σοῦ λέγω;) Κοτύωρ. Συνών. ἀγναντεύω (II),
ἀγναντίζω (II), ἀγνάρω, καταλαβαίνω.

ἀγναῖος ἐπίθ. Πόντ. (Σινώπ.) ἀγναῖος Πόντ. (Ὁφ.
Τραπ.) ἡγναῖος Κάρπ. Οὐδ. ἀγναῖον Κάρπ. ἀγναῖον
Κάρπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγναῖος.

1) Ὁ ἄκρατος, ὁ ἀνόθευτος, ὁ ἁμεικτος ξένης οὐσίας,
συνήθως κατ' οὐδ. γέν. ὡς οὐσ. Κάρπ. Συνών. ἀγνός BI.

2) Παράδοξος, περίεργος Πόντ.(Σινώπ. Τραπ.): Ἀγναῖος ἄνθρωπος ἐν' Ὁφ. Ἀγναῖα συντυθαίν' αὐτόθ. Συνών. ἀγνός Α 3 β.

ἀγνάντεμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἄ. ἀγνάντιμα Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀγνάδιμα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγναντεύω.

1) Τὸ νὰ παρατηρῇ τις μακρόθεν καὶ ἀπέναντι ἐνθ' ἄν.

2) Ὁ τόπος ὁπόθεν δύναται τις νὰ παρατηρῇ μακράν, τόπος περιόπτος: Βγῆκα 'ς τ' ἀγνάντεμα κ' εἶδα τὰ πρόβατα Μεσσ. 'Κεῖ 'ς τ' ἀγνάντιμα τὸν εἶδα τοῦ δεῖνα π' ρουβόλαι κάτον Ἡπ. 3) Συνάντησις Πελοπν. (Μεσσ.).

ἀγναντένω ἀμάρτ. ἀγναντένου Στερελλ. (Λαμ.) ἀγναδένω Ἰθέρ. (Ζαγορ.) ἀναδένω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια. Πβ. κοντένω, μακρένω κττ.

Παρατηρῶ ἀπέναντι, μακρόθεν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Καὶ μὲ τὸ κιάλι τήραε τὴν Τοίμοβ' ἀναδένει

Λακων. Συνών. ἀγναντεύω 1.

ἀγναντερός ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ. κ. ἄ.) ἀγναντιρός Ἡπ. Στερελλ. (Ἀρτοτ. Καλοσκοπ.) ἀναδιερός Δ.Κρήτ. ἀνεδιερός Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ἀποπτος, περιόπτος ἐνθ' ἄν.: Ἀγναντιρὸ μέρος Ἡπ. Ἀγναντιρὸ ράχι αὐτόθ. Τόπος ἀγναντιρὸς Καλοσκοπ.

ἀγναντεύω (I) Ζάκ. Κορσ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Μεγαλόπ. Μεσσ. Τρίπ.) Χίος κ. ἄ. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,202 ἀγναντεύου Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ. ἄ.) Ἡπ. (Ἀρτ. Τσαμαντ. κ. ἄ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ. κ. ἄ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Λαμ.) ἀγναδεύω Ἰθάκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀγναδέου Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Μελέν.) Σκόπ. κ. ἄ. ἀναδεύω Πελοπν. (Λακων.) ἀγναδεύω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ἀγναδεύον Μακεδ. (Μελέν.) ἀγναντέγγον Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια. Πβ. καὶ ἀγναντιάζω καὶ ἀγναντίζω.

1) Ἀντικρύζων βλέπω, παρατηρῶ μακρόθεν καὶ συνήθως ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ πρὸς τὰ ἀνοικτά, ἀντικρύζω, βλέπω, κοιτάζω ἐνθ' ἄν.: Χαίρεσαι νὰ τ' ἀγναντεύης τὸ νερὸ τοῦ βοῦνοῦ Καλάβρυτ. Ἀγνάντεψε τώρα κάτω 'κεῖ 'ς τὴν ρεματιά αὐτόθ. Ἀγνάντιμα, μὰ δὲν μπόρῃσα νὰ τὸν ἰδῶ Καταφύγ. Ὄντας ἐφτασα κὶ ἀγνάντεψα τὸ σπῖτι μου, θυμήθηκα τὴ μάνα μου κὶ ἀρχίνησα νὰ κλαίω Παξ. Ἀε ν' ἀγναδένης γὰ τὰ βόιδα Μάν. Ἀγνάντιμα καὶ δὲ σ' εἶδα π' θινὰ Ἡπ. Δὲν ἔχει ἀργοπόρῃα πάνου 'ς τὸ Χιολμό, μόνο θ' ἀγναντένης καὶ θὰ φύγῃς Καλάβρυτ. Ἀγνάντεψα μὰ ὦρα, δὲ φάνηκε τίποτα αὐτόθ. Ἀγναντεύου τοῦ χουριὸ Ἡπ. Αἰτόνι τοῖν ἀνῆφουρον ἄμ' ἀνιβῆς, θ' ἀγναδένης τ' Γουμὰ τοῖν πεῦκον Σκόπ. Πάμι ν' ἀγναντέφουμι τὴ νύφ' Κοζ. Κάθεται κὶ ἀγναντεύει Τρίπ. || Παροιμ. Οὐπ' τρώει μπροστα ἀγναντεῦ' ὕστισα (ἐπὶ τοῦ σπεύδοντος καὶ δι' αὐτὸ μειονεκτοῦντος) Αἰτωλ. || Ἀσμ.

Γυναῖκες τοῖν καλῶν ἀδρῶν 'ς τ' ἀγνάδιο ν' ἀγναδεύουν Ἰθάκ.

Βγῆκα ψηλὰ κὶ ἀγνάντεψα κ' εἶδα μέσ' 'ς τὴν αὐλή σου, σὰν κυπαρίσσι φοντωτὸ στέκονταν τὸ κορμί σου ἀγν. τόπ.

Ἀγνάντεψα κατάκαμπα κ' εἶδα 'να κυπαρίσσι Λάστ.

Βγῆκα ψηλὰ τοῖν Ἑλνμπον κὶ ἀγνάντιμα τριγύρου Μακεδ.

Ποῦ πλένονν οἱ ξανθὲς μαλλιά κ' οἱ λυγιρὲς μαντήλια κ' οἱ κλέφτις τοῖς ἀγνάντιβαν ἀπὸ τοῦ καραούλι Αἰτωλ.

Χαθήλωσε, μωρὲ σουκρά, | γιὰ ν' ἀγναδέψω 'ς τὰ χωριά, δὴ κ' ἔρχετ' ὁ Ληγόρακας

Μάν.—Ποίημα.

Καὶ 'ς τοὺς κύκλους ὅπου πλέκουν ἀγναντεύονται καὶ κρυφὰ γλυκοτηρεῖονται καὶ γνωρίζονται

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀβλατίζω 5, ἀγναντίζω (I) 2. β) Ἀμτβ. φαίνομαι, ἐμφανίζομαι ἀπέναντι καὶ μακρόθεν Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀγναντεύει ἀπὸ πέρα Κύμ. Τὰ βόιδα ἀγναδέψανε 'ς τὸν ἄγιο-Ἄια Μάν. Συνών. ἀγναντίζω (I) 2 β. 2) Συναντῶ Πελοπν. (Μεσσ.) Χίος: Καθὼς τὸν ἀγναντένης Χίος

ἀγναντεύω (II) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *anlatmak* καὶ διαλεκτ. *ağnatmak*.

Ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγναεύω.

ἀγνάντια ἐπίρρ. ἀνάντια Κίμωλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Χίος ἀνάδια Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. ἀνάγκια Τσακων. ἀνάδια Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. ἐγνάντια Κορ. (Πλούτ. 3, οβ') ἀγνάντια Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κῶς Παξ. Πελοπν. (Λάστ. Μεγαλόπ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. κ. ἄ.) Χίος κ. ἄ. ἀγνάδια Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Λακων.) γνάντια Μύκ. ἀγνάντια Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀγνάδια Θεσσ. Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. (Μελέν. Πάγγ. κ. ἄ.) Μῆλ. Πάρ. Πελοπν. (Γύθ.) γνέντια Καππ. (Φάρας.) ἀγνεγνια Καππ. ἀνάδιο Κρήτ. Κύθηρ. ἀνάδι Ἡπ. ἀγνάντιον Κύπρ. ἀγνάντιο Ἡπ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ.) κ. ἄ. ἀγνάδιο Ἰθάκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀγνάγκιον Κύπρ. ἀγνάντιον Στερελλ. (Ἀρτοτ. Αἰτωλ.) ἀγνάδιον Σκόπ. ἀγνάντιν Κύπρ. ἀγνάντι Ἀστνπ. Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.) Κῶς ἀγνάδιον Θεσσ. (Ζαγορ.) Σαμοθρ. ἀγναντίς Λευκ. Οἱ τύπ. εἰς -ο(ν) καὶ -ι(ν) καὶ ὡς οὐσ. οὐδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἐγναντίον=ἐνώπιον. Κατὰ τὸν PKretschmer Lesb. Dial. 174 ἐκ τοῦ *ἐκναντία. Ὡς πρὸς τὴν τροπὴν τοῦ ν εἰς γν μαρτυρουμένην ἤδη ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος (PKretschmer ἐνθ' ἄν. 171) πβ. ἐγνοῖα, τυράγνια, σύγγεφο. Διὰ τὸ ἀγνάντια-ἀγνάδια πβ. δόντια-δόδια. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 25 (1913) 294 καὶ MNE 1,135 καὶ 2,95.

Α) Ἐπίρρ. 1) Ἀπέναντι, εἰς θέαν ἀπὸ τινος τόπου, ἐνώπιον ἐνθ' ἄν.: Κάθεται ἀγνάντι Εὐβ. Ἀγνάντι 'ς τὸ σπῖτι μου αὐτόθ. Τοῖν εἶδα ἀγνάντια (ἀπέναντι) Ἰωάνν. Γιὰ βγα ἀγνάντιο νὰ δῆς, ἔρχονται τὰ πρόβατα; Καλαβρυτ. Βγῆκ' ἀγνάντια Καλοσκοπ. Ἦρθε καὶ κάθισε ἀγνάδια μοι Κύθν. Ἐβγα ἀγνάντιο νὰ σὲ ἰδῶ Ἀρκαδ. Βλέπουν ἀγνάντι τὼς τὰ παλάτια Ἀστνπ. Ἀγνάδια ἀπὸ τὴν πόλ' Μακεδ. Ἰγνάντια εἶν' ὁ δεῖνα (ἀπέναντι) Μύκ. Τὸ χωριὸ εἶναι ἀγνάντιο 'ς τὸ Χιολμό Καλάβρυτ. Νά 'σαι ἀγνάντιο, θὰ πῆς, Κύριε ἐλέησο! (νὰ εἰσαι παρὼν θὰ ἀπορήσης) αὐτόθ. Ἀγνάδια 'ς τὸ φεγγάρι Γύθ. Πέρασε γνέντια Φάρας. Ἐβγαν γνέντια μας πέντε κλέφτοι αὐτόθ. Σ' ἀγνεγνια τὸ μέρος (εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος) Καπ.